

DO, RE, MI,... a ralenti

Amb aquesta crisi de salut tan brutal que ens toca viure, crec que tots hem reflexionat. Evidentment, les famílies que han patit o pateixen la malaltia de manera greu o fins i tot amb pèrdua de vides, ho estan passant encara amb més duresa que la resta.

Els que de moment ens n'hem lliurat o hem passat el virus de manera lleu, estem vivint els dies com si no fossin els "nostres dies". Vull dir que és un temps no temps.

Si alguna vegada havia pensat que era possible viure en soledat, ara tinc ben clar que els éssers humans som socials, necessitem els altres per sentir-nos bé. Ja no parlo només del contacte físic, les abraçades, o el donar-nos les mans, és més que això: saber que formem part del grup, que uns i altres ens tenim.

A Montilivi fem moltes activitats que ara estan al ralenti.

Cantar, trobo a faltar cantar, i els companys i companyes de la coral i del grup d'havaneres. Fa molts mesos que no ens veiem, que no assagem... jo em sento una mica orfe, i tinc unes ganes boges de veure els companys, i d'aprendre cançons noves, i repassar les velles, i fer algun concert, i alguna xefla, i algun viatget...

Tot això fa que la meua vida sigui un xic més trista... Ep, però no us penseu, ja ens queda menys, ben aviat tornarem a gaudir de totes les activitats i tornarem a tenir al costat els amics i companys que tant estimem.

Salut a tots!

Marisa Dalmases